

TÓTH ESZTER:

A Szeretett Város (X. kerület)

Raktárak és
Augusztá-telep

Mint a kínosan őriások
hegyoldalba mélyen ázott
regeregus vermei,
úgy állt. — tonna hátán tonna. —
Kőbányán hús és szalonnák,
raktárunknak termel.

Hát a hordók, telve sörrel
Annyi földalattal körrel,
hogy nem is volt azama tán,
Nem éltünk még félelemmel,
Itallal és élelemmel
Kőbánya, min Kánaán

eltettünk mindig minket,
& mivel tömött gyomrunk lutett
éhezéssel tenni jót;
vaskótáborát építettünk
Kőbányán és ide tettük
szépen rendbe a nyomort.

Igy tele kamránk tövén szép
esőndben élt egy kisegér-nép
rágva moraszt, héjakat.
Ó, a rácsalás azóta
raindnyajunk egyforma koszija,
amióta szétszaladt

körörje a kamráinknak,
& rablók kezén messzeillant
minden raktár holmija...
Aki hőreség; ekként válhat
egérré & a tanulságnak
erről kell most szólania:

egyenlők voltunk a vészben,
ne feledjük majd egészen.
— bár a sora feljebb tegyen,
hogy maradjunk dús időknek
bőviben is egyenlőknek
mindörökké, úgy legyen!

Villamosban a Maglódi-úton

Amint a langyos vízből hidegebbe
úszik a test át, & beleváltozik
leike is, az új hófokba kivéve,
& szokott katarán tútra távozik.

Égy érezni a város változását,
hogy elodt ketté, mint két állapot.
Két kerület, ha határállomást
a villamos elhagyta, & vágatott

az Otta túli útra. Ez az út ill
a temetőké meg a gyáraké.
Az ily tömény csoportok lege bódít. —
hát nem különös szin és pára-é.

a sírkövek & a gyárfalak tömörje
köt a sok pussta, ákóccal szegett?
Nagy levegő mosog, hogy elsöpörje
a sűrű várost tudatom megett.

Csak pussta van és temetők és
gyárak.
csupa elnyújtott, nagyított világ,
& valami új hófok háse drad
a tájon át, a táj pusztáin át.

A villamos kétféle utasnak
szeme is hús Tégasságról izen,
a munkásé, kit szerzsámai várnak,
& a gyászoló-é, ki szekfüt viszen.

Tisziviselőtelep

A középszer élt itt, amely arany,
és azt jelenti, hogy semmit se túlok.
Itt élt az „egyén”, ki „adóalany”,
& akinek neje zsebkendőt a szűz.

Nyári vasárnap kancsóval azaladt
a kisfiú, sört hozni az ebédhez,
& karácsonykor a fenyő alatt
csöpp jászol állt, & „Stille Nacht”-ot
zenélt ez.

Farsangidőn a nagylány bálba ment,
nagyapó meg kályha mellől vigyázta
újságjában a szálló életet,
& ablaka előtt cinke ült az ágra.

Hivatásnak & nyugdíjnak langymeleg
biztonsága honolt itt, esőndes dolgok.
Migam fölkel a hadi főtörteg
& a biztonság eldől és szerteportott.

Sír a Középszer: „Mit vétettem én?
Semmit se tettem, mit bünhődök én
meg?”

Bűsán mondják: „Sélved nem volt
helyén,
hisz éppen tenni kellett volna néked.

Tanuld meg hát: bűn a sznyi közöny.
Légy résztvevő & bátor! Egyenes
szálla!
És nem lesz többé víz- és tűzözön,
& házad és kerted Isten is megáldja.

Kőbányai
gombapincék

Magas Kőbánya belszejét
befogták, & körbefonták
szászor szapora exöppikék,
a kismunónyi gombák.

Táplálgató, élesztgető
temérdek kis erőcske,
világot érjesztő idő
percének testi öccze.

A gombák nagy szállításai
voltak a hosszú pincék,
míg az ásó nem darta ki
és ki nem dobta innét

őket, mert másra kellett már
a pincéknek üregje.
„Ézentúl”. — így lett, — „Adójár
fiatalja & öregje

az errelakó emberek
népének, ha a bombák
lezúgnak, mint a fergeleg”.
& valóban mint a gombák.

megültek itt, tömegtelen
csapattal, pincészerre,
az emberek, míg védtelen
házuk a bomba verte.

A vész előtt már rengeteg
tömegben felszorongott
itt a sápadt, datyus sereg,
& egymást tépte, ha kongott

a vészjelszó, — mindez ma már
elcséppelt és unalmas
leírás csak. Itt a határ!
Krónikás, haypd hát. Haligass.

Haligass, mint perc az időben,
& mint az élesztő gomba,
mely most már újra kitöltes,
a pincéket bevonta.

(Szóval Edit rajta)

